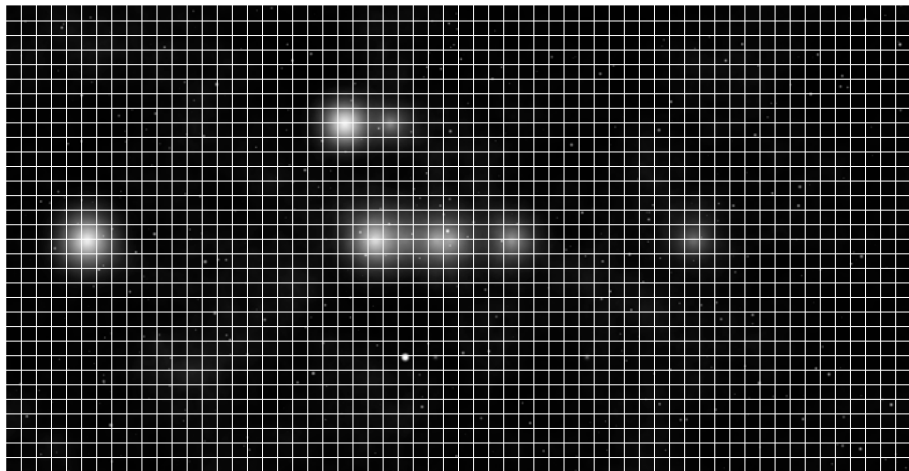

Tvé dopisy jsou tenké jako plátky
hrušňových květů, které třikrát
oderval vítr. Když rozhlížím se po svém pokoji,
marně k nim hledám vhodný průměr.
To, co mi píšeš, není podobné
ničemu z toho, co mám na očích.
Čím krásnější, tím tišší jsou tvé řádky,
jako by dálka s krásou měly stejnou tvář.

A tak tvé listy, jeden na druhém,
svazují zbytkem zeleného hedvábí
a vkládám do truhlice vedle jiných věcí.
Ráda si prohlížím tu skříňku se slovy!
Cos odešel, i nit plynoucí látkou
dovede přehlušit tvé kroky, v něž tak doufám.
Šiju jen v noci. Ke psaní si sedám,
když tma se v hloubce shodne s bezvětrím.
Stínítko lampy uhladím a sklopím,
rozetřu inkoust. Papír na stole
je bělejší než líčidlo
na mojí tváři. I tohle patří k psaní!

Vždyť vím... Tak tedy aspoň stín
papíru, pera, písmen, rukávu,
co šustí, hlavy, co se sklání
nad naší dálkou! Ať tedy aspoň stín
ruky, co klade písmo na papír,
v pestrého motýla se změní
a k záhybu tvých šatů dolétne.
Anebo ve vášku! V déšť, štěkot, jiný stín,
v cokoli, je tak pozdě!

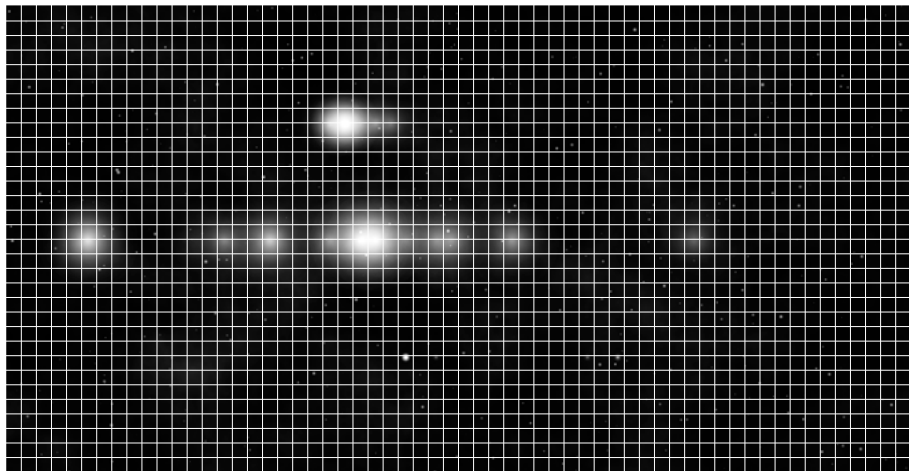
Krájím slova
do úhledných slabin duše
Tvaruji dny a hodiny
bez retuše

Na hlavu popel si nesypu
vítr ho dávno odvál
Nedělám věci ze zvyku
strohá slova

Lež procedím na zrnko
pustím na dno
Voda ho odnese
hučí a naučí

Obrousí kameny
zjemní hrany
pročistí slova

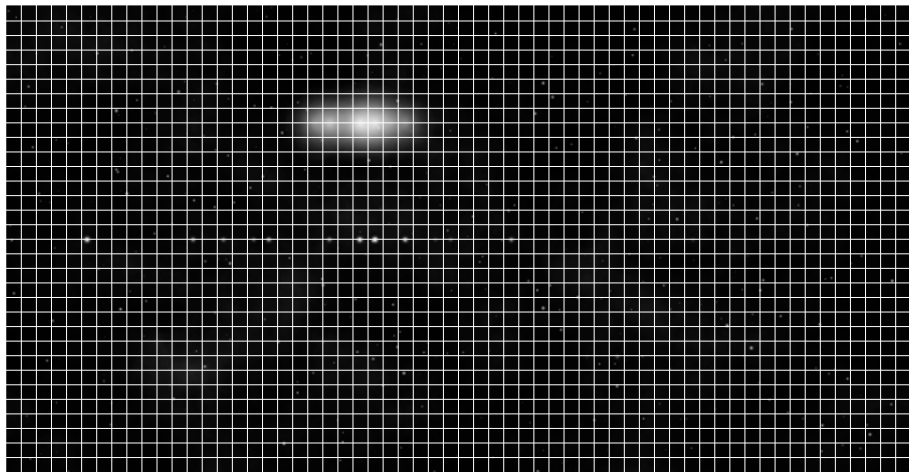
Prameny nalézám
pak ztrácím
a musím hledat znova

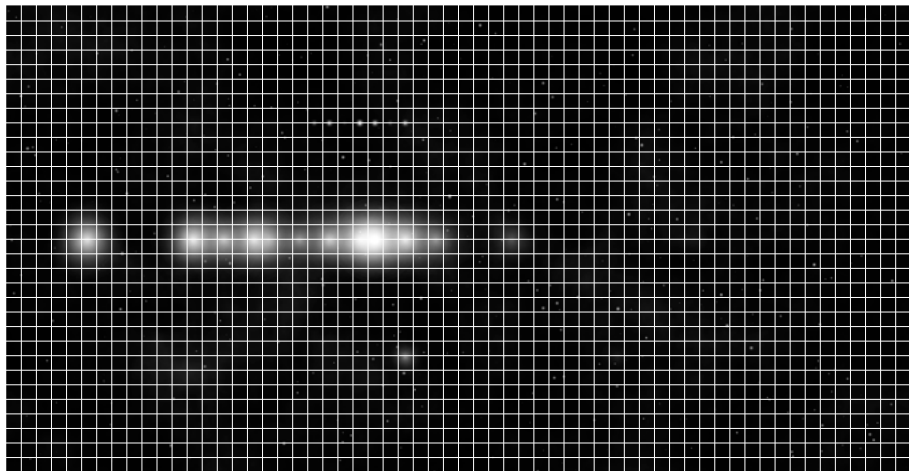
Z rouna mlh se pavučina
v prstech slunce vypřádá.
Zachvěla se zlatá třtina,
procitá vod zahrada,

v závrať zrcadel se stromy
divem lesků stáपějí.
Prvým vánkem hlať se lomí:
rostou kruhy nadějí.

Slámka si řekla pro sebe,
že není slámka, že je slepýš křehký.
Slyšel to slepýš křehký a pomyslel si,
že není slepýš křehký, že je slámka.
Každá věc má něco společného
se štěstím! I každé zvíře!

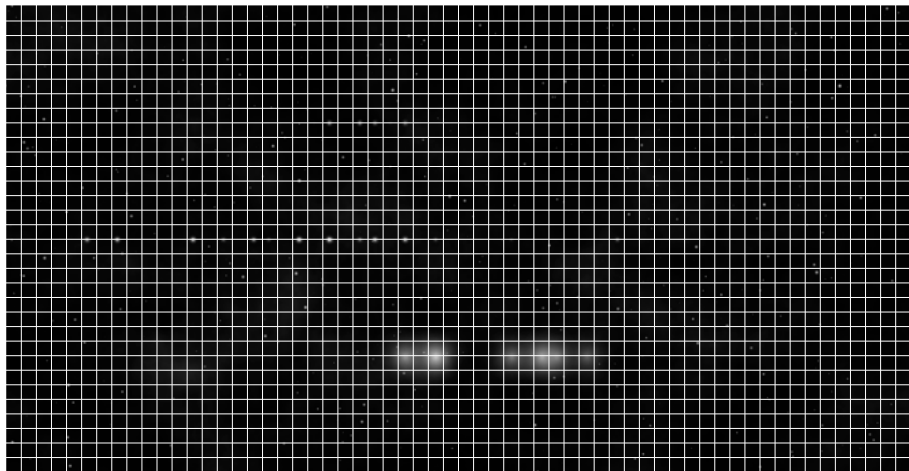
Kolem dokola jde
žena s párem koní
jedním silným
druhým slabým -
ten slabý bere dech

Klopýtá tiše
nevnímá pohledy
nechce tvý rady

Točí se
spirálou okouzlena
neřeší cíl
netrpí hladu

Napájí koně
sebe pak taky
smutkem i radostí

Je sama sebou
má všechno
je vědomá
je tady
horoucí

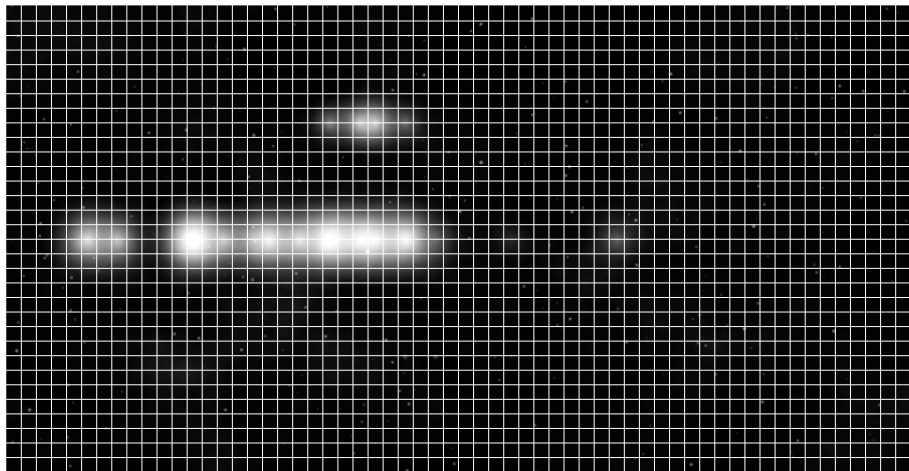

Celý den déšť a vítr celý den
obchází přetopený byt. Nic na práci.
Jak sousta v ústech v očích
převracet knihy v knihovnách,
mapy vlhkých stěn.

Mít v práci nic a jeho jemný sloh.
Poodchlíplé mramorové poupě
ve vlnách naskrz promáčených ploch trávníků.
Déšť. Potopa se koupe.

Celý den déšť. Pláž, les i postava,
dům, výplně dveří, parapety
jsou v práci přesných, pravidelných dlát.

Z deště je hlas, co za zdi nadává.
A voda stéká z opálených zad,
v písku leží květované šaty.

Nehoří a nevyzvání.
Husa volá v mlze ranní.

Úpí za zdi husa sirá.
Bránu zimy otevírá.

Skřípou samot veřeje,
klika bílá vede je

z naděje do naděje.

K soudu budí výkřik husy
opuštěný dvůr, sad rusý,

kameny a kolena
o samotu opřená.

Husa bílá, husa sivá,
křídla mlhy, křídla divá.

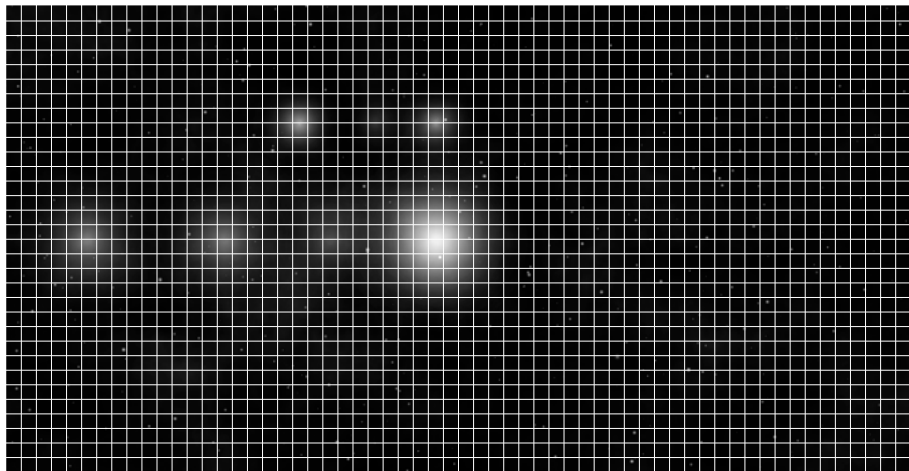
Smrt si bílý nůž ohřívá,
srpek luny o tmu brousí.

Jdou. Nic s sebou nevezmou si.

Zed'. A na zdi stromů čela,
bitím o zed' zkrvavělá.

Za zdi záhad zahrada.
Zčernal strom. Krev opadá.

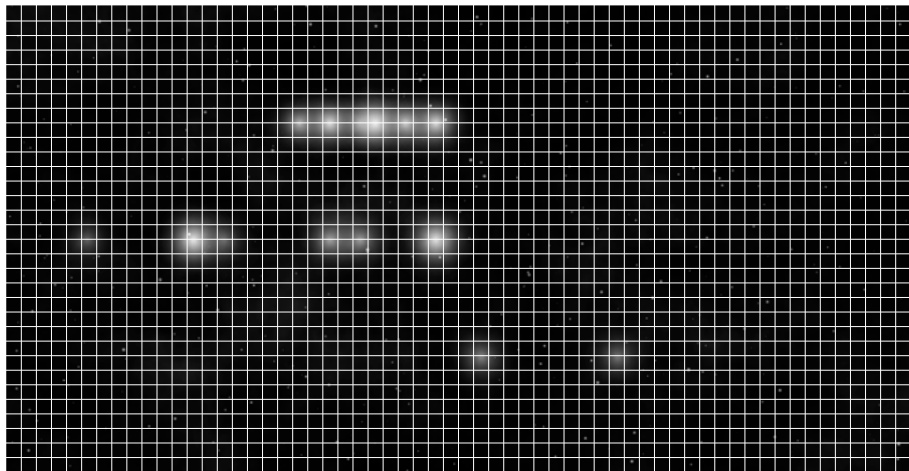
Bože můj, hořím nadějí,
že věci, které se nedějí,
se stanou,

že přece skončí se výsměšná step,
v které, cest nevida, chodím jak slep
a prahnu:

usnu, a přiletí radost jak pták,
srdce mi otevře, aniž zvím jak,
a v hněvu

zabije hada v něm, obludu zavěsí,
zčernalou, na haluz ve vlhkém zálesí
zoufání,

ve branách duše mé zaskví se stráží,
čekání barvínky slzami svlaží
zpívajíc.

Samota oken. Samota dveří.
Dveře jsou černé. V okně se šerí.
Dveře zvou čelo. Šeptá stín v keři.

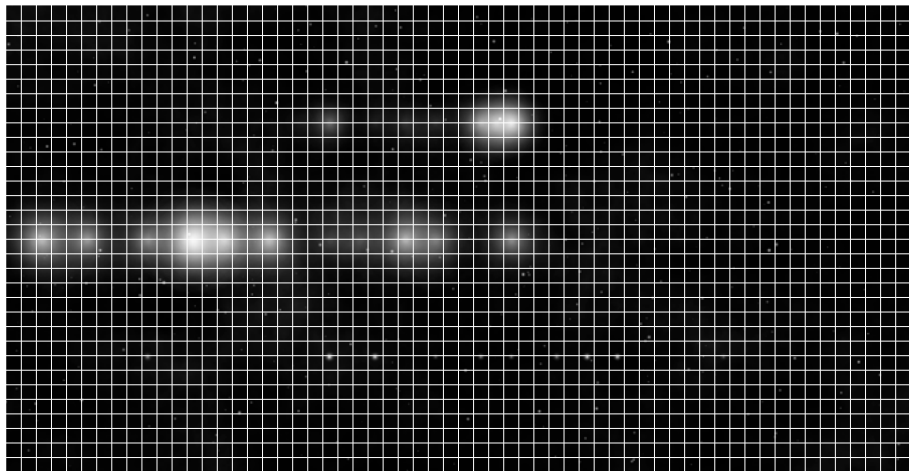
V koutě je okno. Někde jen stěna.
Stěna se potí. Strop nad ní sténá.
Pod kroky vzdechů ústa unavená.

Samota stropu. Samota víka.
Samota samot. Někdo tu vzlyká.

Samota zimy. Mráz, drápky bílé
do okna škrabou. Začaté chvíle.

Pod prahem svítá, oheň tam není.
List, plamen spadlý. Popel políbení.

List z větve svátý. Pečeť na prahu.
Rty ještě líbou. Prach a podlahu.

Plávala
jednou rukou
odháňala kvapky z tela

Dnes pláva
ponorená
celá biela

Plávala
na biele lekná
líhala ako rosa

Plávala
kým nad vodou
sa vznášala para letná

Dnes pláva
ponorená
celá žena

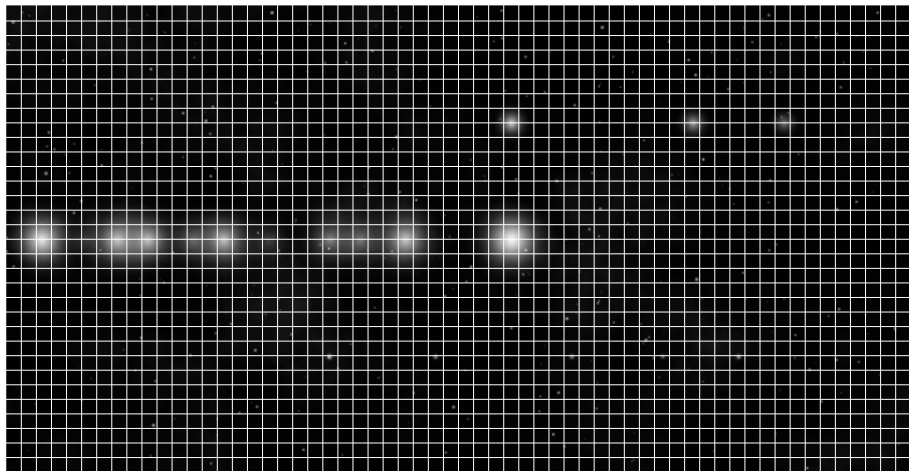
Plávala
tak premenená
dýchala láska slepá

Dnes pláva
ponorená
celá biela

Plávala
v čierni lesa
vídala, že je slepá

Plávala
druhou rukou
objímala svoje dieťa

Dnes pláva
ponorená
celá žena

Zapomniane ciche sny i łzy,
w których mnie nie ma.

Zapomnianych tyle chwil i dni,
w których Cię nie ma.

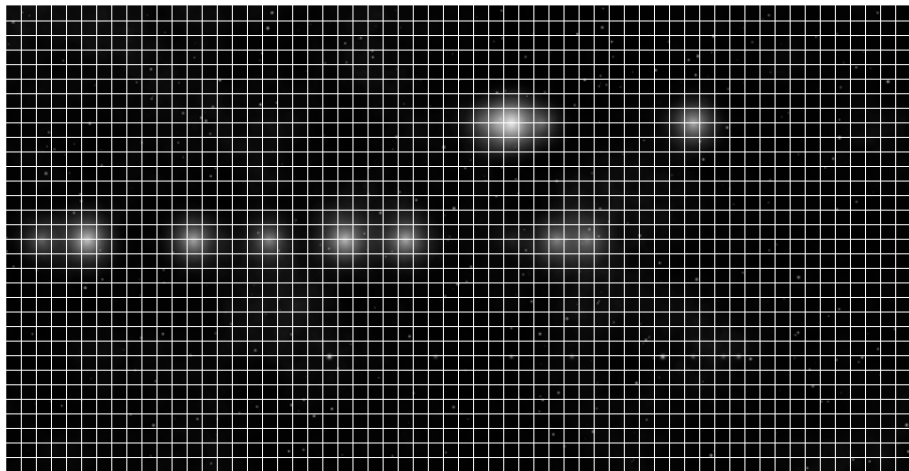
Nie zapomnij na tą przestrzeń,
która była w nas i będzie nadzieją.

Zapomniane moje myśli tam
gdzie nikoho nie ma.

Zapomnianych tyle serc
a ja cichutko śpiewam:

“nie zapomnij w rytmie serca
sobą być,bo wiesz, że bije do końca...”

MEHWA
PETR BORKOVEC
(translated by Justin Quinn)

Your letters fall like fine flakes
of pear blossom severed by the wind
three times. When I survey my room
I fail to find its right compare.
All that you write is like
nothing that is here before my eyes.
As they are fairer, your lines grow still more silent
as though the forms of distance and of beauty
were the same.

And so your pages, each on each
I tie up with the leavings of green silk
and store with other things inside a coffer.
How I enjoy going through that box of words!
Since you left, your steps are silenced
by a thread of flowing fabric.
I only stitch at night. To writing I sit down
when darkness fitly meets with windlessness
in the deep.
I smoothe and tilt the lampshade
and spread the ink. The paper on the table
is whiter than my face's white foundation.
And even this is part of writing!

Do I not know... Or at least the shade
of paper, pen, each letter and the sleeve
that rustles, the head that bends
over our distance! Let at least the shade
of this hand placing letters on this paper
become a particoloured butterfly that folds
at last into the pleats and doublings of your clothes.
Or into a dragonfly! Or rain or cries or another shade,
or anything at all - it is now so late!

I slice words
into shapely flanks of soul
I mould days and hours
without retouching them at all

I eat no humble pie
ready-baked so long ago
I don't do things just out of habit
those curt words

I'll sieve lies down to the grain
and drop it to the floor
Water will carry it away
it will hum and it will learn

Water will rub down the stones
smooth off the edges
refine the words and letters

I'm finding wellsprings
then losing them
and I must search once more

03

AT THE POND
BOHUSLAV REYNEK
(translated by David Vichnar)

A cobweb, from within the foggy fleece,
spun by the sun's own fingers.
Athrob are the golden reeds,
the garden of waters awakens,

in the vertigo of mirrors, the trees
dunked into the wondrous glow.
The water surface breaks in the first breeze:
circles of hopes now grow.

04

SLOW - WORM AND STRAW
PETR BORKOVEC
(translated by Justin Quinn)

A stem of straw said softly to itself,
I'm not a straw. A slow-worm's what I am.
The slow-worm overheard the thought and thought,
I'm not a slow-worm. A straw is what I am.
Each thing tends to its happiness!
And every animal as well!

BEATA HLAVENKOVÁ

(translated by David Vichnar & Stephan Delbos)

She walks all around
a woman with a pair of horses
one strong
the other weak -
the weak catches its breath

Tottering silently
ignoring glances
refusing your advice

She turns
transfixed in a spiral
heeding no goal
feeling no hunger

She leads horses to water
drinks beside them
of grief and joy

She is herself
has everything
is conscious
she's here
and burning

STATUE
PETR BORKOVEC
(translated by Justin Quinn)

All day rain and wind all day
around the overheated flat. No work.
Eyes chewing over bookshelves and the patterned murk
of damp across the walls again and again.

To work at nothing and its bland contours.
A marble bud floats free across the shoals
and waves of lawns in floods and floods of tears...
And still the rain. The deluge basks and rolls.

All day rain. A shore, some woods, a figure...
the house, the inlaid door and parapets
all worked with accurate steady chisels.

The rain beyond the wall complains and frets.
And sun-bronzed backs run wet beneath the drizzle.
In the sand, there lies a dress with floral patterns.

GOOSE IN MIST
BOHUSLAV REYNEK
(translated by Justin Quinn)

It neither burns nor gives a warning.
A goose is calling out this morning.

Behind the wall, lamenting fate,
thus it opens winter's gate.

The doorpost creaks in solitude.
The white door-handle shifts the mood,

from hope to hope, and unsubdued,

the calling wakes the empty yard
to judgment, and the russet orchard.

It also calls the stones and knees
that take in solitude their ease.

Goose: so ashen white its shade,
its wings of mist, so wildly splayed.

Death is warming its white blade.
A sickle sharpened to dark rhythm.

They go. They take nothing with them.

The wall. And trees. Foreheads smashed
against their wall. Blood is splashed.

Behind this wall a mystery.
The blood a trickle. A blackened tree.

My God, I'm ablaze with the hope
that things beyond my scope
will transpire

that there will be an end to this derisive steppe,
in which, seeing no path, blinded I step
and desire:

I'll doze off, and joy will come flying like a crow,
it'll open my heart, without my knowing how,
and in ire,

it'll kill the snake inside, hang the ghoul
on the moist grove's blackest bough
of despair,

at my soul's gate, sentinels will then twinkle,
waiting will water with tears my periwinkle,
singing an air.

REMEMBERING SOLITUDE
BOHUSLAV REYNEK
(translated by David Vichnar & Stephan Delbos)

Solitude of the window. Solitude of the door.
The door is black. The window is dour.
Door beckons brow. A shadow whispers in the bower.

In the corner, a window. Somewhere, just a wall.
The wall perspires. The ceiling bawls.
Under sighing footsteps, the mouth is all wan.

Solitude of the ceiling. Solitude of the knob.
Solitude of the solitude. Someone else's sob.

Solitude of winter. Frost, claws all white
scratching the window. Moments shut tight.

Suite under the threshold, fire amiss.
A leaf, fallen flame. Ashes of the kiss.

A leaf blown off its branch. Seal on the door.
Lips still kissing. Dust and the floor.

She used to swim
with one hand
she wiped herself dry

She used to swim
then on the white waterlilies
all dew-like she would lie

Today she swims
submerged
a woman entire

Today she swims
submerged
in white attire

She used to swim
in the black wood
seeing she was blind

She used to swim
with her other hand
embracing her child

Today she swims
submerged
a woman entire

Today she swims
submerged
in white attire

She used to swim
as long as summer heat
above the water heaved

She used to swim
thereby transformed
blind love breathed

FORGETTING
DOROTA BAROVÁ
(translated by David Vichnar)

Forgotten, the quiet dreams and tears,
in which there is no me.

Forgotten, the moments and days,
in which there is no us.

Unforgotten, the space within us,
in which could be our hope.

Forgotten, the thoughts,
in which there is no-one.

Forgotten, so many hearts,
while I just softly sing:

"Never in your heartbeat forget to be yourself,
beat as it will till the end."

Beata Hlavenková - vocals, piano, Rhodes, Prophet, Moog,
programming, sound design
Oskar Török - trumpet, drums, OP1, vocals, xaphoon, kalimba
Patrick Karpentski - guitars, sound design
Milan Cimfe & Pavla Fendrichová (04), Petr Ostrouchov (07) - guest vocals

Produced by Beata Hlavenková & Patrick Karpentski
Co-produced by Oskar Török
Executive producer: Petr Ostrouchov
Recorded by Milan Cimfe & Vojtěch Svatoš at Sono Records
and by Patrick Karpentski at Czechmate Studio
Vocal coach: Pavla Fendrichová
Edited by Pavel Bohatý
Mixed by Lukáš Martinek
Mastered by Matouš Godík
Design © Zuzana Lednická (Studio Najbrt), 2019
Art direction for Animal Music: Michal Nanoru (Studio Najbrt)
Manufacturing co-ordinator: Ivan Prokop

www.animalmusic.cz, www.beatahlavenkova.com

This album was produced as a part of the Animal Music 2019 Edition,
supported by the City of Prague. This album was kindly supported by
the Ministry of culture of the Czech Republic.

Thanks to you, the listener, and to the following friends, supporters,
family members, in no particular order: Patrick Karpentski, Oskar Török,
David Sylvian, Pavla Fendrichová, Marta Fleischhansová, Petr Borkovec,
Milan Cimfe, Anna Mašátová, Baromantika & Lenka Dusilová, Lucas Duchovny,
Marián Slávka, Lucka Němcová, Karel Chodora, Petra Nesvačilová, Honza Muchow,
Jan Školník from Broumov, Dorota Barová, Veronika Reynková, Marika Gálová,
Dana Syrová, Zuzka Minaříková, Martin Vedej, Pavel Bohatý, Michal Nosek,
Jakub Hejna, Blanka Kulová, Pavel Horák, Zdeněk Trinkewitz, Justin Quinn,
Stephan Delbos, David Vichnar, Aleš Zemene, Pavel Klusák, Lombardo, Milan Starý,
Zuzana Lednická, Petra Burthey, Lukáš Martinek, Petr and Natálka Ostrouchov
& Animal Music, my dear female friends, you know, who you are, my dearest
sons Mathias Joel and Theodor Eli, my mother and sisters with their families
and my in-laws and many others.